

TROPSKA ŽIVOTINJA

PEDRO HUAN GUTIJERES

Preveo sa španskog
Branko Anđić

 Laguna

I Vatrene zmija

1 .

Jedan švedski univerzitet želeo je da me pozove na ciklus književnih seminara koji se održava svakog proleća. Ne interesuju me seminari, a još manje studije književnosti, ali sam mogao da iskoristim priliku i upoznam Švedsku na tuđ račun. Iz nekog razloga kojeg sad ne želim da se setim – mislim da se Švedska socijaldemokratija nije sviđala nadležnima za odobrenje mog putovanja – nisam mogao da ostvarim svoju skandinavsku šetnjicu. Onda sam počeo da razgovaram telefonom i da se dopisujem s Agnetom, koordinatorkom tih seminara. Svaki put sve prisnije. Jedno godinu dana tako smo se poigrali. Poslao sam joj nekoliko svojih pesama. Onda je dopisnim putem kupila *Prljavu trilogiju Havane*. Knjiga joj je stigla iz Barselone. Kad je počela da čita one priče, zvala me je svakodnevno, onako usplahirena. Zamuckivala je na telefonu i sve je počelo da poprima mnogo ličniji ton.

Dobrim sticajem okolnosti 1998. godine proveo sam Božić na Alpima. Bio sam tamo s jednom prijateljicom Kubankom, fotografom, u brvnari usred planina, što može da deluje kao izmišljotina iz romantičnog podliska. Ali nije. Bilo je upravo tako. Jednog oblačnog, sivog i vetrovitog popodneva ispio sam nekoliko viskija dok me je moja prijateljica fotografisala.

Alkohol mi je udario u glavu i počeo sam da se svlačim. Uvek mi se to dešava: kad me gledaju golog, diže mi se. I mnogo više ako me gledaju kroz objektiv kamere. Normalno. Fotografije su ispale vrlo dobro: ja na snegu, go golcat, s krutom karom. Moja prijateljica ih je razvila u sepiji i stvarno ispadoh tako mlađan, s podignutim i privlačnim egom, da nisam odoleo pa sam poslao jednu od tih slika Agneti, kao božićni poklon.

Ja sam zavodnik. Znam to. Kao što postoje neukrotivi alkoholičari, fanatični kockari, zavisnici od kofeina, nikotina, marihuane, kleptomani, i slično, ja sam zavisnik od zavodenja. Ponekad anđelčić koga nosim u sebi pokušava da me kontroliše, pa mi kaže: „Ne budi kurvin sin, Pedrito. Zar ne shvataš da zbog tebe te žene pate?“ Ali onda poskoči đavolčić i suprotstavi mu se: „Samo napred. To ih usrećuje, makar samo načas. A i tebe. Ne prepuštaj se osećanju krivice.“

To je porok. Znam ja da je zavodenje porok, kao bilo koji drugi. A ne postoje *Anonimni zavodnici*. Kad bi postojali, možda bi bili u stanju da učine nešto za mene. Mada nisam baš ubeđen. Sigurno bih smislio izgovore da izbegnem njihove skupove na kojima bi trebalo da se isprsim pred svima, da stavim ruku na Bibliju i da svečano izreknem: „Zovem se Pedro Huan. Ja sam zavodnik. I danas ima već dvadeset i sedam dana otkako nikog nisam zavodio.“

U martu sam ponovo bio u Havani. Vrlo opušteno. Slikao. Eksperimentisao s nekim recikliranim materijalima. Hoću reći s otpadom koji sam skupljao po ulici. Imao sam mnogo materijala nadohvat ruke. Svečeri sam pio rum, pušio duvan, tu i tamo zavodio neku crnkinju ili mulatkinju. Obožavam ih. Neću sad ovde da pišem kako su crnci viša rasa jer je to primer obrnutog fašizma, ali sam ubeđen da se treba više mešati. Podsticati ukrštanje. Štancovati više mulatkinja i mulata. Ukrštanje spasava. Zato volim crnkinje. Dobro, ne baš samo zato, kad čovek tuca,

baš ga boli za bilo čije spasenje. Ali imam nekoliko očaravajućih mulatskih kćeri koje potvrđuju ovu misao.

Sve u svemu, Agneta mi je već u martu organizovala iz Stokholma drugo putovanje za Švedsku. Savršeno je efikasna, ali imao sam utisak da je nekako uznemirena. Od pesama, priča iz *Trilogije* i od gologuze fotografije usred alpskog snega poremetio joj se nervni ritam. Zvala me je gotovo svakodnevno i ovako govorila: „Noćas nisam mogla da spavam. Ti me uznemiravaš. Da li je istina sve ono što pišeš?“

A ja sam joj odgovarao: „Da. Imam slabu maštu.“

A ona: „Oh, Pedro Huane, doći ćeš na proleće? Sve je već sređeno. Doći ćeš?“

2 .

Uvek me je zvala u osam ujutru po havanskom vremenu. Dva po podne u Stohkolmu. Tačna kao sat. Jednog martovskog jutra zazvonio je telefon. Već sat vremena bio sam budan, ali sam i dalje ležao. Sa tri jastuka pod glavom, čitao sam Kunderinu *Besmrtnost*. Agneta me je prekinula upravo na 69. stranici, dok sam čitao odlomak o represiji, brutalnosti i osionosti koju rađa moć: „Gete! – Napoleon se udario po čelu – Pisac *Jada mladog Vertera*! Kad je bio u pohodu na Egipat, uverio se da su njegovi oficiri čitali tu knjigu. Pošto ju je poznavao, vrlo se naljutio. Ukorio je oficire što čitaju takve sentimentalne gluposti i zabranio im jednom zasvagda da čitaju romane. Bilo koje romane! Neka čitaju istorijske knjige, mnogo su korisnije!“

Za razliku od Agnete, ja sam čitao spor, filozofski roman. Čitao sam u retkim trenucima mira i spokoja koje sam imao sred naročito vrtoglavog i haotičnog grada, bučnog mesta gde ništa zadugo ne ostaje nepromenjeno.

Na njena pitanja mogu samo da odgovorim očiglednom frazom: „Ako živiš na ovakvom mestu, ne možeš da pišeš sporo. Ovde se sve rastače u rukama. Ništa ne traje. I moraš da izađeš da tražiš još. I tako svakog dana.“ Ona ćuti. Nama se to sviđa. Ljudi sebi dopuštaju duže ćutanje i uživanje u tišini udvoje

samo kad su zajedno, jedno kraj drugog. Ali međunarodni telefonski razgovor valja platiti. Niko ne troši svoje pare da bi ostao u tišini. Mi to radimo. Agneta zove iz svoje kancelarije na univerzitetu, tako da je to jedna senzualna i besplatna igra. Ona na jednom kraju, a ja na drugom. Ne pričamo. Sjedinjeni ćutanjem. Najzad ona prekine tišinu i ispunjava je istim, večitim pitanjem: „Hoćeš li doći na proleće?“

3.

Pričamo malo. Možda pet ili šest minuta. Kad se vratim knjizi, mislim na *vreme*. Piše se kako se živi. To je neizbežno. Sporo i spokojno *vreme* je idealno za evropskog pisca da sagleda svoj materijal. On živi unutar nataložene, malaksale kulture. Živi na kraju nečega. Možda jednog razdoblja, istorijske faze. To je percepcija nekoga ko je došao na kraj jednog puta i sedi na ivici da natenane razmisli o svom dugom i riskantnom putu.

Ja, naprotiv, pripadam uzavrelom, grčevitom društvu čija je budućnost sasvim neizvesna i nepredvidljiva. Na mestu sam gde su pre samo pet stotina godina goli ljudi živeli u pećinama, lovili i pecali, jedva da su znali za vatru. I kao da je to malo, živim u crnačkom kraju. Među crncima koji su pre sto godina još bili roblje. I veoma malo su postigli. Veoma malo za sto godina bez negvi i lisica.

Kao rezultat, moj život je neprekidni eksperiment između ničega i ničega. Ponekad taj eksperiment postaje vrtoglav i brutalan. Ne mogu veštački da razdvojim ono što radim i ono što mislim od onog što pišem. Kad bih živio u Stokholmu, moj život bi možda bio spor, monoton, siv. Okruženje je presudno. Jedino što mogu uvek, bilo u Stokholmu, bilo u Havani ili bilo gde, jeste da stvorim sopstveni prostor. Nikad ne mogu da

očekujem da mi neko da slobodu. Svako mora da stvori svoju slobodu. Kako? To svako za sebe mora da otkrije. Svoju slobodu stvaram pisanjem, slikanjem, održavajući moje jednostavno viđenje sveta, vrebajući u džungli kao životinja, sprečavajući upade u moj lični život. Sloboda je za čoveka suštinska stvar. Spoljna i unutrašnja. Usuditi se da budeš ono što jesi u bilo kakvim okolnostima i na bilo kom mestu. Sloboda je kao sreća: nikad se ne ostvaruje. Nikad je čovek nema potpuno. To je samo put. Put traganja za slobodom i za srećom. I tako se živi. Jedino tome možemo da težimo. Pre nekoliko godina i tokom dugo vremena, moj život je bio vezan za sisteme, koncepte, predrasude, unapred skrojene ideje, za tuđe odluke. To je bilo previše bespogovorno i vertikalno. Tako nisam mogao da sazrim. Živeo sam u kavezu kao beba koju štite i izoluju da joj nikad ne ojačaju mišići i ne razvije joj se mozak. Sve se preda mnom srušilo. U meni. Uz grdan tresak. Bio sam na rubu samoubistva. Ili ludila. Morao sam nešto da promenim u sebi. U protivnom, mogao sam da završim kao ludak ili kao leš. A hteo sam da živim. Samo da živim, bez muke. Možda s ponekim srećnim danom. I da smanjim teskobu. To je nužno: smanjiti teskobu. Možda je to samo stvar promene gledišta. Treba biti potpuno prisutan tamo gde se čovek nalazi i ne bežati uvek.

Odložio sam *Besmrtnost*. Sišao sam niz stepenice i seo načas spram mora, na Malekon. * Bila je subota, pola devet ujutru. Sve u miru i tišini. Samo se čuo radio jednog policajca, tu u blizini: „Dvadeset četiri nula dvadeset četiri. Dvadeset četiri nula dvadeset četiri. Dvadeset četiri nula dvadeset četiri. Krrr. Krrr. Daaaa... reci mi nula dvadeset četiri. Krrr.“

Krenuo sam kući. Pila mi se kafa. Zdravije je nego i dalje sedeti na Malekonu i gledati more. Hodao sam nekoliko metara:

* *Malecon* – najpopularnija i najlepša ulica stare Havane koja prati morskobalu. (Prim. prev).

dvoje mentalno zaostalih rastajali su se na ulazu u zgradu. Bračni par. Oboje su mongoloidi, na granici razuma, napola *crazy*, niko ne zna zašto ne funkcionišu kako treba. I jednom i drugom fali po šraf u mozgu i koriste gužvu da se iseru na stepeništu i da izlude sve živo blesavom dernjavom. Ušao sam u hodnik moje stare zgrade. Sazidana je 1927, ima stepenište od belog mermera, prostrane i udobne stanove, uglačani bronzani lift, fasadu kao one iz Bostona, vrata i prozore od mahagonija. Dakle, sve besprekorno, raskošno i skupo. Sad je kao ruševina. U liftu i na stepeništu smrdi na mokraću i govna. Na trotoaru ispred ulaza ima jedna rupa koja stalno izbacuje izmet na ulicu. Narod puši marihuanu i ima dugotrajne seksualne seanse u tami stepeništa. Mnogi su više puta izdelili stanove i sad deset ili petnaest osoba živi tamo gde su ranije živele tri. Cisterna je uvek suva. Niko ne zna zašto voda ne stiže i svi vučemo kofe uz stepenice. Ništa posebno. Isto se dešava u čitavom kraju. Prljavština, svinjac, nemar, zapuštenost.

Pokušavam da pobegnem od te apokalipse. Barem mentalno i duhovno. Moja materija je i dalje ukotvljena u tom kršu.

Ludača je ušla sa mnom u lift. Pritisnuo sam dugme za sedmi sprat i pogledao je. Vrlo je mračno. Uvek je mračno. Lift je jedna vučja čeljust. Nema sijalica. Krađu ih. I još je dobro kad nekoliko dana neprekidno funkcioniše bez zastoja. Ludača i ja nekako uspevamo da se vidimo. Vrlo nezadovoljno, pomalo u šali, palo mi je na pamet da joj kažem:

– Elenita, izgledaš srećno.

Odmah mi je prišla. Ščepala me je za ruku i pritisla me svojim velikim, čvrstim sisama. Ispuštala je neke čudne zvuke. Nešto kao „Hrnj, hrnj“. Uf, imala je čvrste sise, bujne, sa izvrtnim isturenim bradavicama. Zgrabio sam ih desnom rukom i počeo da ih mesim. Levu sam spustio do ribe. Nije imala gaće. Samo neki lagan, ofucan haljetak. Oh, baš dobro. Elenita

mora da ima jedno dvadeset pet godina i potiče od neke čudne mešavine mulata, belaca, Kineza, crnaca, a čini se da ima tu i malo nečega haićanskog ili jamajkanskog. Dakle, nešto nedokučivo. Konačni proizvod je mogao biti vrlo dobar da nije tog moždanog kvara koji je približava mongoloidnosti. Nešto je omanulo u tom koktelu. Priča vrlo malo, uglavnom mumla. Pretpostavljam da takođe ne misli baš najbolje. Možda ima seksualne opsesije. Ne znam. Ruka mi je stigla do njene ribe, kad tamo – pravo čudo: mnogo rutavo. Obilje stidnih dlaka, što deluje kao obilje stidnih dlaka. To je bila velika, rutava, vlažna i mirisna riba. To je ono što hoću da kažem. Gurnuo sam tamo prst, malo zavrteo, ovlažio šaku. Stisnuo sam joj klitoris. Zacvilela je. Pomirisao sam prst. Vrlo fin miris. Blag i svež. Ništa prljavo. Pravo iskušenje za jezik. Opet sam spustio ruku. Opet sam joj gurnuo prst. Zaječala je još jače. Već mi je stiskala karu kroz pantalone, veoma uzbuđena, a meni se strašno ukrutio. Pritiskala me je, mesila me i dalje ispuštala te zvuke, kao svinjče: „Hrnj, hrnj.“ Ali nije bilo vremena za više od toga. Lift se penjao tandrčući, odjednom se stresao, zaustavio, i rešetka se otvorila uz tresak. Izašao sam na sedmom spratu. Nisam se pozdravio. Ona je ponovo sišla. Živi na trećem. Popeo sam se još jedan sprat stepenicama do moje sobe na krovnoj terasi. Pomislio sam načas da bi ludača mogla imati sifilis ili sidu ili tuberkulozu. Uh, majku mu! Što li sam takav? Hteo sam da operem ruke, ali nije bilo vode, a nije mi se dalo da silazim do ulice i idem do ćoška u potrazi za kofom. Barem je nisam poljubio.

Pade mi na pamet da skuvam kafu, ali ne. Bio sam iscrpljen. Sručio sam se u krevet da se odmorim. Stigao sam do nekih ogromnih, mračnih brodova gde su ljudi varili čelične ploče, uz sve ono prštanje i iskrenje i svetlucanje od Voltinog luka. Možda je to bilo brodogradilište. To je bio jedan od mojih prvih poslova, kad sam imao sedamnaest godina. Pomoćnik varioca

u brodogradilištu za popravku brodova. Imao sam neprekidnu smenu od dvanaest noću do osam ujutru. To je trajalo manje od godine dana, ali kao da je bilo dvadeset. Ne želim toga ni da se setim, jer sam se osećao kao neki jebeni rob. Ustrano brodogradilište, ogromne lađe i varenje uvek mi se vraćaju u teskobnim snovima. U jednom ćošku je bila neka majmunica što se tek okotila, sa mnogo majmunčića koji su je sisali. Majmun joj se približavao, ali ga je ona odbijala i nastavljala usredsređeno da proizvodi mleko za svoju mladunčad, i zato nije htela ni da čuje za tipa. Pomilovao sam majmuna, pa mi je prišao. Još malo sam ga pomilovao i dohvatio ga za kitu. Digla mu se. Malo sam mu ga prošetao. Majmun je ostao miran, kraj mene. Uživao je u drkanju. I onda je svršio. Izbacio je seme i poprskao mi ruku. Mnogo semena. I tako smo ostali neko vreme. Merkajući se. Eto. Ne sećam se šta se posle desilo. Pretpostavljam da sam još malo spavao, a onda sam se probudio.

4 .

Tri dana kasnije Agneta me je ponovo pozvala. Već je bila poslala pisma s pozivnicama. Da bih putovao, bilo je potrebno da me pozove neka institucija koja bi sve platila, odobrenje nadležnih organa, vize, zdravstveno osiguranje, osobe koje bi za mene pravno odgovarale i jemčile da neću da ostanem da se potucam kao izbeglica. Sve vrlo striktno, sve pod kontrolom.

Agneta pokazuje svoju urođenu efikasnost. Prvo me informiše o proceduri, posle se opušta. Za vikend je bila s prijateljicom na jahanju. Kažem joj da bi trebalo više da se zabavlja. Posvećuje sve svoje vreme poslu. Dan pre toga poštom je stigao koverat koji mi je poslala pre mnogo nedelja. U njemu je primerak novina od 28. januara. „*Sverige har blivit kallt.*“ U Karelandu živa pala ispod 49 Celzijusovih stepeni. U Stokholmu minus 14. Visina snega se kreće između 51 i 94 centimetra. Srećom, nisam tamo. Razgovaramo o ovdašnjem vremenu. Mnogo je sunca, more plavo i mirno, 24 stepena. Izbegavam ono neprijatno. Bolje je pričati o konjima, vožnji na biciklu, o mom *English training*, o slikanju. Govorimo malo. Ona ostaje da ćuti. Možda nema mnogo toga da kaže.

– Da li si pročitala knjigu?

– A, ne. Mogu da je čitam samo za vikend.

– Zašto?

– Ne mogu da spavam kad je čitam. Imam mnogo pitanja da ti postavim, Pedro Huane. Mnogo. Ako čitam od ponedeljka do petka, ne mogu da radim. Tvoja knjiga me previše uznemiruje.

– Aaah.

Posle toga malo slikam. Ovih dana vladaju mir i tišina i koristim to što mogu da se usredsredim. Samoća. Čovek možda piše i slika ne samo da bi stvorio svoj prostor slobode nego i da bi se osetio kao da je u društvu. Ne baš da bi razbio samoću. Nije o tome reč. Samoća je uvek tu. Osećam je, dotičem je, razgovaram s njom. Ona je deo mog života. Samoća je neizbežna. I pomaže. Bolje se koncentrišem. Više sam ja kad tako zbliženi živimo zajedno: samoća i ja. Obožavamo se. Ne bih mogao da živim bez samoće.

Ovih dana slikam sivom, crnom, oker, sepijom. Neću ni da čujem za crvenu. I još manje za plavu, zelenu, žutu. Slikam pomalo besno. Redovno mi se to dešava. Slikanje mi budi bes. A bes se meša sa slikanjem. Ili su to dve suprotnosti, ili ne mogu da opstanu jedno bez drugog. Ili se vole ili se mrze. Ne znam. Sve je to mnogo zbrkano i već sam digao ruke od pokušaja da shvatim šta se među njima dešava.

Usred prepodneva podigne se neka vetruština. Nebo se brzo natušti. More se nakostreši. Za manje od pola sata sve se promeni. Bučni talasi skaču preko zida na Malekonu i praše šalitru na grad. Zatvaram prozore. Ovde na krovu jako duva. Moram da vežem prozore iznutra. Da ih dobro obezbedim. Kiša i vetar jačaju. Voda počinje da ulazi kroz prozore i da teče po podu prema ćošku u kojem slikam. Brzo pokupim sav moj krš od boja i stavim ga na krevet. Puštam vodu da se i dalje sliva. Pokupiću je kad se razvedri. Vetar nadire sa severa. Moja vrata gledaju na istok. Provirim i gledam oluju nad morem i gradom. Svetionik

na Moru* gotovo se ne vidi usled nevremena. Sve je postalo sivo, a temperatura pada. Osećam hladnoću. Jedan crveni brod napušta luku. Natovaren kontejnerima. Nije neki veliki brod. Jedva nosi šesnaest kontejnera. Dramatično, polako, napušta luku, bori se protiv vetra i talasa. Mašina samo što mu se ne raspadne, ali se i dalje bori protiv karipske beštije. Kapetan hoće da se pokaže pred svojom posadom. Da pokaže kako je njegov brodić mali ali kuražan i snažan. Mogao je da odloži izlazak iz luke dok bura ne prođe, ali to nije dostojno pravog pomorca. I tako gura crveni brodić pod naletima sive, hladne kiše. Poskakuje s talasima koji se lome o palubu i biju o kontejnere. To je divan prizor. Crveni, odvažni mališan bori se svim mišićima da pobednički izađe iz luke sred sive oluje. Pobesnula oluja bi da ga baci na leđa, a mali se ne da i napreduje i čupa se iz petnih žila.

Kroz unutrašnji svetlarnik zgrade čujem Glorijine narukvice. Čisti i protestuje. Njena vika se meša s muzikom nekog pevača, puštenom do daske. Roberto Karlos, Hose Hose. Nisam siguran. Neki pevač. Uvek se neki pevač dernja u njenoj kući. Nevolje s ljubavlju i razočaranjem. Sigurno kiša i njoj ulazi kroz prozore i plavi stan. Te narukvice odzvanjaju kao zvona. Možda su od meksičkog srebra. Volim da ih slušam. Zveckaju kad ona riba tanjire, ili kad čisti pod, ili kad sprema. Uvek se čuju. Ja živim na terasi, na krovu. Ja i drugi susedi koje izbegavam. Niti ja njih interesujem, niti oni mene. Terasa važi kao osmi sprat. Glorija živi ispod, na sedmom. Sa majkom i sinom i radio-aparatom i magnetofonom koji se nikad ne odmaraju, i sa hiljadu rođaka koji dolaze i odlaze. To su sestrice, bratići, kumovi, ujaci, zaove, jetrve, braća, zetovi, susedi od ujaka, usvojeni sinovi sestara, devojke bratića, sinovi sestrica s njihovim ženama i decom. Osinjak. Stižu sa svih strana Kube. Dolaze radi lekara,

* *Morro* – uzvišenje i na njemu tvrđava na ulazu u luku Havane, jedan od gradskih simbola. (Prim. prev)

radi poslova, nešto petljaju, kurvaju se, zarade malo dolara, potroše ih, prenoće nekoliko dana i nestanu, a dođu drugi. To je luda kuća. Muzika. Mnogo muzike. Bolero, salsa, rančera. Te ja sam te voleo, a ti me ostavi. Te ja za tobom jurio, a ti mi okrenu leđa. Zašto mi zadaješ bol, ljubavi moooja? Zašto, zašto, zašto, ljubavi moooja? Uvek tamo muzika. Felisijano, Glorija Estefan, Luis Migel, Mark Entoni, Riki Martin, Ana Gabrijel, Indija, Rosio Durkal, Huan Luis Gera. I flaše ruma. A bez kinte. Pare iskrсну i nestanu. Opet iskrсну i za sekundu ih više nema. I cigarete. Dim, bolero, rum. I narod. Ulaze, izlaze, jedu, seru, začepi klozet, za pola sata potroše ono malo vode što stiže ujutro. Ostatak dana, bez vode. Porodica, ogromna porodica, belci, mulati, crnci, belci s crnačkom kosom, kosooki, Indijanci.

Čini se da kiša nikad neće prestati. I dalje ulazi kroz prozore. Volim da posmatram te tone vode koje se stropošavaju na more i na grad. Glorija i dalje pomamno čisti. Narukvice i dalje zveckaju. Ne razmišljajući, promolim se preko zida i viknem joj: „Glorija, Glorija!“ Ne čuje me. I dalje vičem. Voda je ledena. Za nekoliko sekundi potpuno sam mokar. Voda mi se sliva do stopala. Glorija me konačno čuje. Izviri na prozor i gleda nagore. Samo se pogledamo i već znamo. Nasmeši mi se i potvrdno mi odgovori klimanjem glave. Dok se voda s mene sliva, idem do stepenišnih vrata. Terasa zgrade ima svoju nezavisnost. Glorija se već penje. Ima dvadeset devet godina. A ja pedeset. Ona je veoma vitka mulatkinja, prilično tamnoputa, malo niža od mene. S kosom garavom i oštrom kao žica. A telo savršeno, s malenim sisama, nema ni gram sala. Sva je kao zapeta struna, slatka, nasmejana, prepredena, zubi kao sneg beli, hod istovremeno usporen i izazovan, a dupe visoko, dobrodržeće. Prevejana uličarka iz četvrti Centar Havane. Glorija je mogla ovde da živi pre dvesta godina i bilo bi isto. Možda bi se zvala Sesilija Valdes. Ista vetropirka što kroji moral i etiku

po sopstvenoj meri. Mnogo mi se sviđa. Najviše me privlači taj njen način kako da bude slobodna. Ako joj sve izmišljotine i društvene konvencije smetaju u životu, jednostavno ih odgurne u stranu. Mirno. Dohvati hrpu prepreka, odbaci ih i nastavi put. Ide ona kud je naumila.

Počeli smo da se zavitlavamo pre tri godine. Sad već gubimo glavu. To je ludilo, nije samo seks. Iz dana u dan sve se više volimo, sve se bolje poznajemo. Hoću da napišem roman u kojem će ona biti glavni lik. Možda će se zvati *Mnogo srca*. Srećom, sve mi priča. Preda mnom se ne usteže.

– Ti si lud, Pedro Huane.

– Ja...? Vidi ti ko priča o ludilu.

– Imam poplavljenu kuću, mače. Više pada unutra nego napolju.

– A tvoja majka? Da nije invalid ili tako nešto?

– Ah...

– Nema tu ah, a ne. Jaka stvar. Neka uzme metlu i izbaci vodu napolje.

– Dobro, macane, dobro de. Pusti sad to.

Za dva minuta već smo goli na krevetu. Pravimo jednu šezdeset devetku, da se zagrejemo. Riba joj uvek miriše. Nekim jakim, nimalo finim mirisom. Ona je mulatkinja, ali miriše kao crnkinja. Bogato. Ne mogu da se odvojim. Kao pomahnitali radimo jezikom. Sva je zategnuta, napeta. Radila je gimnastiku i igrala u *Palermu* tokom mnogo godina, ludilo jedno. Kad uđem u nju, pošasavi. Kaže svašta što joj padne na pamet i nikad ne znam da li je istina ili laž. Zna da volim priče. Njene porno-priče. Digne noge vrlo visoko. Dohvati ih rukama i kaže mi: „Daj, uteraj ga do balčaka, brate, do jaja, nategni me, tako, tako, da me boli, zašto ti tako poraste? Eeeej, dođe mi do pupka, šta je bre ovo, mučenje? Nek me boli, tako, ti si moje muško, mače, izlude me načisto. Svaki dan ti je sve deblji i sve veći, tako, do

kraja, pederčino, budalo, kurvin sine. Da me boli, majku mu, da me boli.“ Ja guram tvrdo i steram joj do dna. Volim tako. Da ga nabijem jednom, pa opet. Tucamo se kao divljaci. Kao ždrebac i ždrebica. Pljujem je. Pljunem je u usta, a ona se popali: „Ajde, jajaro, pljuni me, udri me, nesrećo, hoću da ti budem robinja, pederu, nabij mi ga do guše, hoću da ti budem robinja, govnerska budalo. Ti si lud, au što mi se sviđaš, napumpaj me, napumpaj me. Šibaj skroz, mače. Šibaj ga do dna, napumpaj me, ajde napumpaj me.“

Neću još da svršim. Malo ga izvadim. Kontrolišem stvar. Opustim se. Ponovo joj ga stavim. Ona opet doživljava orgazam. Koliko li ih je bilo? Ni sama ne zna. Jedan za drugim. Kad izgubi glavu, ne zna ni šta govori ni šta radi. Ja se obuzdavam, trpajući ga i vadeći ga da ne svršim tako brzo. Koliko je vremena prošlo? Sat? Sat i po? Kad više ne mogu, pitam je: „Hoćeš moje mlekce, mala? Ne mogu više da se uzdržim... evo ti, evo ti, evo ti..!“ Ona još više podigne noge i ščepa ih rukama. „Da, daj mi ga, ali onako zguza, napumpaj me, jebote, napumpaj me, sruči mi dobro, zguza.“ I sručujem joj. Puštam mlaz, pa još jedan i još jedan. Aaah, ne mogu više. Izvlačim se iz nje i prevalim se na leđa u krevetu. Ona ga, kao uvek, strpa u usta i sisa poslednje kapi semena. Alava, kvarna. Najbolja na svetu. Velika perverznejakinja. Super je. Baca me u nebo, odbijam se o oblake. Padam, stropoštavam se. Padam na krevet, ispuštam mlazeve mog mleka i ostajem grogi. Nokaut. Ne čujem ni odbrojanje. Ništa. Nokaut. Treba mi dosta vremena da dođem k sebi. Posle se osećam kao mužjak, kao najgora životinja na svetu. Kao bik koji je tek sjahao s krave. Ponekad me ta ideja uznemirava: zašto se ponašamo kao divlje životinje kad se tucamo? Kao da nismo civilizovane osobe. Pomenuo sam to mom dobrom prijatelju, jednom kulturnom tipu, i odgovorio mi je: „Naravno da morate da se osećate kao životinje. Nemoguće je da se osećaš kao drvo

jabuke ili kao kamen. Kad smo životinje. Samo što danas više nije odraz dobrog ukusa podsetiti da smo upravo to, obične životinje. Sisari, da budem precizniji.“

Ako imamo pri ruci rum, cugnemo malo i za koji minut izlazim iz nokauta. Ali obično nemamo ni rum ni bilo šta. Samo ona i ja. Dve lude što se vole. Sve je počelo pre tri godine. Sa seksom. Nismo hteli ništa više. Sviđali smo se jedno drugom. Ali malo-pomalo to je počelo da se usijava. Ponekad se popne, uđe u moj krevet i spavamo zajedno cele noći. Dobro je spavati s nekim. Imati noćne more ili snove. Probuditi se pored nekog. Osetiti toplinu tog tela, oboje goli, mazimo se. Ponekad istrpim sat ili više sa strašnom erekcijom, ali joj ga ne gurnem. Samo je milujem. Kad joj dođe da vraća, baca mi puževe i priče budućnost. Obično pogađa. Ili mi donese tanjir jela. Kuva loše. Prilično bezukusno. Neverovatno ali istinito: iz karanja ima čistu desetku, ali je najgora kuvarica koje su ljudske oči ikad ugledale, kao što bi rekao Kolumbo.

Dobro, ono što hoću da kažem jeste da smo se, i ne primećujući, postepeno približavali. Samoća je strašna stvar. Čoveku se uvuče u dušu pas ili mačka, glupave životinje, a kako ne bih zavoleo ovu toplu, otkačenu ženu? Kod nje je najbolja upravo ta otkačenost, to njeno potpuno odsustvo pristojnosti, bilo kakvih normi. Kurveštija. Ako jednom budem pisao njenu biografiju, ne znam kako to da uradim jer bi svi mislili da je to tvrdi pornić. Niko neće verovati da je to tek realistički roman o dragoj ženi koja mi se obavlja oko šije i zavodi me svojom jabukom. Hvata me u zamku i hipnotiše me, sve dok najzad nad našim glavama ne iskrсну heruvimi i ognjeni mač i dok nas ne proteraju iz raja.

5.

Kad se pribleremo, pojavljujem se na vratima. Sada kiša samo prska. Vetar duva u naletima. Crveni brodić se ne vidi. Uspeo je da pobedi u poštenoj borbi i isplovio na otvoreno more. Nebo je i dalje natušteno, gotovo crno. Dobro je. Volim promenu posle toliko sunca. Dole, na ulici, vidim metež sirena, vatrogasaca, policije. Zatvorili su saobraćaj nekim rampama.

- Glorija, tamo dole se dešava nešto opasno.
- Zašto?
- Zatvorili su saobraćaj i došli su vatrogasci.
- Čula sam prasak.
- Kakav prasak?
- Ne znam. Prasak.
- Prasak?
- Da.
- Ja nisam čuo ništa.
- Ah, jasno, kad si načisto pošasavio od tucanja.
- Od čega je bio taj prasak?
- Ne znam. Ne znam. Ne znaaaam. Samo prasak.
- Ah.

Obučem pantalone i nanule i hoću da siđem tako, bez košulje. Volim da pokazujem svoju tetovažu. Ne pojavljuje se svakog

dana u kraju takav sjajan pedesetogodišnji matorac kao što sam ja. Tad Glorija počinje da zvoca. Ovih dana joj je došlo da mi ponavlja kako je sa mnom zatrudnela.

– Otekle su mi sise, macane, bockaju me... Vidi ti da bude žensko. Ja neću još jednog sina.

– Ah, jebiga. Mani se toga, mala.

– A, ne, nemoj ti meni mani se toga. Ako sam trudna, to je s tobom... pazi 'vamo, pazi 'vamo.

– Zajebi to. Rekao sam ti petsto puta da si ti jedna kamenjarka i ako ostaneš trudna, nećeš imati pojma ko je otac.

– A, sigurna sam. Niti sam blesava, niti sisam vesla. Tvoje je, mače. Čije bi bilo kad sam stalno u kući, pa ni na ulicu ne izlazim?

– Kako se ti bre uopšte ne stidiš, mala! A mesar?

– Šta mesar?

– Debeli što ti je dao osamsto pesosa.

– To je bilo pre nekoliko meseci.

– Pre nekoliko meseci bilo je prvi put. A posle?

– Pusti to. Pusti to.

– Ceo svet u kraju zna da se tucaš kao štuka, pa nemoj da mi se tu prenemažeš. Ko će ga znati ko bi bio jebeni otac.

– Ah, ortak...

– Ništa: ah ortak. I opet ti kažem: karaj se s kim hoćeš, ali s prezervativima. Ja sam jedini koji može da ti gurne golu i čistu karu. Je l' jasno?

– Da, mače, kako ti kažeš. Ja uvek idem s prezervativima u tašni.

– Dobro, odoh ja.

– Baš si pametan. Skrenuo si temu razgovora.

– I dalje ćeš da tupiš o istom?

– Ne, ne, hoću da kažem da se ništa ne brineš. Ako sam trudna, ja znam s kim je. Ako nije tvoje, ja iz prve znam i neću

da ti ga pripisujem, ne moram ja nikog da varam. Ali ako je tvoje, tvoje je! Pa da ga lepo priznaš, mače, da preuzmeš svoju odgovornost, jer ja neću sama da ga podižem, samo da znaš!

– Glorija, majke ti! Imam tri priznata deteta s mojim prezimenom i još jedno posejano kod Gvantanama, koje su mi takođe priheftali. Dokle bre? Nemoj više da mi komplikuješ život, mala. Pobaci ga i kvit. I još nešto: moje nije, samo da ti bude jasno.

– A sad ti nešto ne prija? Pošto si se prvo najeo slatkiša s kokosom.

– I dalje ih jedem, ali... ah, dosta, dosta, dosta. Ovaj razgovor nema smisla.

– Za tebe nema smisla. Ali za mene ima. I te kako. Živ se treseš pri samoj pomisli da ćeš dobiti malecku curicu.

– Ah...

– Sem toga, sve sam sanjala. I to ne samo jednom. Sanjala sam tri puta isto. A meni se snovi ostvaruju.

– Šta si bre sanjala?

– Samo pusti film: ja se tako popela u tvoj stan, a kad tamo strašna poplava i tu su neke motke i mnogo prašine, kao da se sve ruši. Onda mi ti kažeš: „Umoran sam, ne mogu više.“ Dohvatiš bicikl i kreneš niz stepenice, ali u tom kršu i ruševinama bila jedna flašica sa cuclom i mlakim mlekom. Ja se nagnem preko terase da ti doviknem da si zaboravio flašicu. A ti već na ulici, ideš tako, šta ja znam gde si ostavio bicikl. I znaš šta si nosio u rukama?

– Ne.

– Bebu. Jednu curicu, umotanu u ružičaste pelene, lepu kao slika.

– A ti je odavde odozgo videla?

– Pa šta, to je u snu... u snovima... znaš ti kako je. Pazi vamo, pustila sam ti ceo film: ideš ti tako s malom u naručju,

nasmešen, sav onako ozaren, a ja ti kao dovikujem: „Pedro Huane, flašica, Pedro Huane, flašica!“ A ti me ne čuješ, jer ideš sav srećan s tvojom maleckom.

– Je l' tako? A u pozadini zalazak sunca i muzika hiljadu violina. Evo ti čista desетка. Za glumicu u sapunicama, čista desетка. Imaš jezik slađi od Korin Teljado.*

– E, da znaš da je baš tako bilo. Videla sam te tako srećnog da si ličio na dete.

– O'ladi, Glorija, o'ladi.

– E pa, ništa. Možda uopšte nisam trudna i samo tek tako pričamo. Ali ako jesam, ima da ga rodim. Da ti bude jasno. Ima-da-ga-rodim.

– Glorija, abortirala si petsto puta. Šta ima veze još jednom?

– Tri puta. Tri puta sam prekinula trudnoću. I sva tri puta s mojim zakonitim mužem, ocem moga sina. Ali ako sam sad trudna, ima-da-ga-zadržim.

– Jebote, što si navalila na mene!

– I onda? Šta bi s toľko ljubavi i toľko priče dok ti je unutra? Za karanje imaš inspiraciju koľko 'oćeš, te što te volim, što te obožavam i ti si moje srce i ovo i ono. Ali kad se o'ladiš, ne veruješ ni rođenoj senci.

– Ne računaj na mene, rekao sam ti.

– Posle nemoj da se žališ.

– Na šta da se žalim?

– Moja deca ne trpe glad, da ti bude jasno. Tucam se sa bakalinom, mesarem, mlekadžijom, pa čak s matorim trbonjom pekarom. Ošišam sve živo u kraju.

– To je ono što si uvek radila. Ništa novo.

– Dobro de, ali moja deca ne trpe glad. Dajem ribe kao štuka, kako ti kažeš, ali hranu donosim svaki dan.

* *Corin Tellado* – jedno od najčuvenijih imena među piscima sladunjavih, srceparajućih romana. (Prim. prev.)

– Šta bi ti, Majko Hrabrosti, da ti sviraju *Internacionalu* i da te umotaju u crvenu zastavu?

– Samo ti mene zezaj, samo tako. Bog će tebe kazniti jer, videćeš, ima da ispadne ista kao ti. Pljunuta ti. Čak i jak karakter i ličnost tvoju će da ima, pa kad budeš omatorio...

– Dosta bre dosta. Stani već jednom i mrdni se da siđem i da vidim šta se dešava na ulici.

– Torokalo! Vidi se da si novinar.

– Pisac.

– Pisac! Pisci bi trebalo da budu kulturni i obrazovani i da lepo govore, eto šta ja mislim. Ti si bre veća životinja od prave crnčuge.

– Dosta, Glorija, dosta.

– Sem toga, gde su te tvoje knjige? Ja nisam još nijednu videla.

– Objavljuju se...

– Da, objavljuju se u Španiji. Uvek pričaš istu priču. A ovde? U kojoj knjižari se nalaze? Ti si strašna lažovčina i praviš se pisac samo da se okoristiš.

– Mani se više tog sranja, kurveštijo, od tebe svako ima da poludi.

– Dobro, ajde, samo idi. Ajmo, idem ja mojoj kući. E, da, moja sestra ti je donela malo duvana, svrati po njega kad se budeš vraćao...

– Dobro.

Sišao sam niz stepenice. Desetine ljudi se muvalo po ulici.

Zgrada preko puta raspadala se u paramparčad. Tokom oluje pali su veliki komadi na ulicu. Policija je zatvorila saobraćaj i izbacila tri porodice: jednu tročlanu, drugu četvoročlanu i još jednu od njih osamnaest. Ovi poslednji – svi crnci. U kraju su ih zvali „Mnogi“. Jedan arhitekta im je postavljao pitanja i beležio na papir. Vatrogasci nisu imali šta da rade, šetkali su se, pričali, smejali se, jedan se namerio na neku malu mulatkinju, nešto su

ćućorili i samo što nisu krenuli da se cmaču i pritežu, tu pred svima. Palili su se iz minuta u minut. Svi susedi su torokali: „Gde li će da ih smeste? Kažu da su svi radnički domovi prepuni. Mnogi su najebali jer ne mogu nigde da stanu.“

Naleti vetra, kišica. A ta zgrada, na tri sprata, bila je na samom uglu ulica San Lasaro i Kolon. Morska šalitra i vetar postepeno su je nagrizali. Imala je neke ogromne rupe na zidovima. Ima najmanje trideset godina kako je takva. Ali nije se rušila odjednom, nego parče po parče. Policija je stavila rampe i unutar označene zone padali su gipsani grbovi, komadi cigala. Niko nije znao šta će se desiti. Mogla je odjednom cela da se sruši. Najstarija od Mnogih, žena od jedno sedamdeset ili više godina, bila je kao obično mrtva pijana ili naduvana. Teturala se i cerekala za svoj račun, besciljno se muvajući kratkim koracima. Arhitekta i vatrogasci su išli tamo-amo i ništa se nije dešavalo. Svi su gledali jedni druge. Starica je mrmljala: „Baš da vidim šta će s nama. Pazi šta ti kažem, ima da ostanemo na ulici. I to po ovoj zimi. Pazi šta ti kažem, ima da bude isto kao za vreme Mačada,* kad smo živeli po haustorima, tamo na uglu ulica Monte i Rejna, po haustorima bre! Pazi šta ti kažem.“

Sišla je Glorija, prišla mi i šapnula na uvo:

– Pusti te slepce, šta te se tiču, i dođi da uzmeš cigare. Miner-va te čeka i mora da ide.

– Pa šta? Doći ću kad mi se tako nadigne.

– Ej, mače, nemoj tako da mi odgovaraš. Idem da ti nađem rum. Popni se i skloni se oдавde. Ovaj svet ima vaške i preći će na tebe.

* *Gerardo Machado* – peti predsednik Kube, od 1925. do 1933; odgovoran za takozvanu, „građevinsku groznicu“, period u kojem su izgrađeni mnogi putevi, škole, infrastrukturni objekti na Kubi, kao i najmonumentalnija zdanja stare Havane. Takođe poznat kao diktator i zakleti antikomunista. (Prim. prev.)

– Na mene? Gde?

– Ha-ha-ha!

Lift u kvaru. Ponovo sam se popeo. Sedam spratova, kao prava muškarčina.

Pozvonio sam na vratima Glorijinog stana. Otvorila mi je Minerva i rekla mi jedva čujnim glasom:

– Ah, to ste vi. Uđite. Glorija će odmah doći.

Seli smo u dnevnu sobu. Dve fotelje, sofa i ruski televizor, crno-beli. Sve sam krš, sve rastočeno. Zidovi sa kojih je otpao malter, prljavi. Jedna sijalica je visila o žici zasranoj movama. Jedna stara polica postavljena vrlo visoko na zidu. Ne znam zašto su je tako visoko okačili. Možda je već pedeset godina tamo. Kao neki ukras, na polici su bile prazne konzerve nemačkog piva, sličica Bogorodice od Mersedesa i izgužvana razglednica s prizorom neke italijanske jadranske plaže. Kultura propasti.

Čudo jedno, kuća je bila prazna i tiha. Samo Minerva. Sela je preko puta mene. Kao da je Glorijina bliznakinja, ali je njena sušta suprotnost. Jednog dana Glorija mi je rekla: „Minerva? To je nešto najkrotkije na svetu. Sa trinaest godina je otišla sa čovekom koji ju je unesrećio. Ostavila školu. I posvetila se mužu i njegovoj kući. Ima troje dece i gleda sunce kroz muževljev šupak.“

Sad je bila u belo, gotovo providnoj haljini. Veoma mršava, indijanske puti, dobro preplanula i crne kose. Bez grudnjaka. A grudi male i bradavice crne kao ugalj. Super su izgledale. Ona ih je pokazivala s devojačkom nevinošću. Oko nje je bio neki dah fine tanane erotike. Izraz Bogorodice koja tek što nije započela svoje vaznesenje lebdeći među oblacima do nestanka. Ali bez truba i bez svetla. Jedna Bogorodica zatvorenosti, tišine i senke.

Nije imala ništa da mi kaže. Ni ja njoj. Dobro sam je odmerio i ona je spustila pogled. Udata, ćutljiva, pokorna žena. Većina

ljudi čezne da pronađe takvu ženu. Sanjaju, ali se ne usuđuju da to naglas kažu, da drugi ne pomisle kako su debili ili mačisti. Ali to je odlično: topla, senzualna žena koja udovoljava, pripitomljena, mazohista. Voleo bih da joj strpam pitona, pa da je nateram da reaguje: „Drekni, majku mu, kaži nešto, nemoj da si kao mrtva riba!“ Prekinula je moje misli:

– Donela sam vam cigare. Hoćete li da ih vidite?

– Da.

Ustala je i otišla da ih donese. Pratio sam je pogledom. Premršava. Anemična. Njen muž sigurno zarađuje sitniš, a od toga treba da preživi njih petoro. Kaže Glorija da je tip razbija od batina. Od pre dva meseca radi u fabrici cigara. Mora da radi godinu dana kao pomoćnik torseadora* pre no što dobije stalan posao. Svakog dana ukrade po nekoliko. I prodaje mi ih. Za dva kubanska pezosa, to jest za deseti deo dolara. Vraća se s jednim smotuljkom. Trideset predivnih cigara. Lansero.** Prava milina. Daje mi ih bez reči. Stidljivo se nasmeši i obara oči. Opet ostajem da je gledam. Vadim šezdeset pezosa i dajem joj ih.

– Hvala, Minervita.

– Nema na čemu, molim lepo.

– Minervita...

– Recite.

– Pusti malo muziku.

– Ne, ne. To je Glorijino. Ja ne znam da rukujem ovim aparatom.

Pomno je gledam.

– Da sam ti ja muž, razvaljivao bih te od kurca svakog dana.

– A što?

* Šp.: *torcedor* – radnik koji ručno zavija cigare, na Kubi se to smatra gotovo umetničkim zanimanjem. (Prim. prev.)

** Šp.: *Lancero* – vrsta cigare čuvene marke *Kohiba*. (Prim. prev.)

– Ili da se trgneš, ili da te utamanim. Za tebe je samo bič.

– Ne, ne. Aj, ne!

– Znači, aj, ne? Aj, da. Mnogo kreveta i mnogo šibanja.

Gleda me najslađim očima, crnim kao ugalj, najnežnijim na svetu. Krotka je kao golubica. Tako senzualna žena, majku mu! Zna ona da je lažem. Da je moja žena, samo bih mogao da je zavodim, da je hipnotišem. Cveće je sigurno njena slaba tačka. Šta li krije? Čega li ima iza tih očiju? Ozbiljnost? Pomirenost sa sudbinom? Mudrost? Glupost? Nikad ne izdrži moj pogled. Obara oči i gleda u pod. Prava je zagonetka. Zatvorena knjiga.

– Stavi jednu kasetu, Minerva.

– Ne znam ja da rukujem time. Ako nešto pokvarim, ko će podneti moju sestru?

Ustajem. Idem do magnetofona. Luis Migel. Bolera. *Polukrug*.

*Odlaziš jer ja želim da odeš,
onog časa kad poželim, zaustavljam te.
Znam da ti nedostaje moja ljubav,
jer, htela ne htela, ja sam tvoj gospodar.*

Dohvatim je oko struka.

– Dođi da igramo.

– Ne, ne.

Ali ipak je popustila. Pruža neki minimalni otpor.

– A šta ako dođe moja sestra i vidi nas? Vama neće ništa da kaže, ali meni...

– Ah, mala, ne budi...

Hteo sam da kažem: „Ne budi blesava“, ali se uzdržavam. Čvrsto je dograbim. Privlačim je k sebi. I plešemo lagano. Miriše na toplu kožu. Isto kao Glorija. Lak i topao miris. Ništa od parfema i šminke. Pod pazuhom sigurno sasvim malko miriše na znoj. Privija se uz mene.

*Ja hoću da ideš po svetu,
i hoću da upознаš mnoge ljude.
Hoću da te druge usne ljube,
da me porediš danas, kao i uvek.*

*Ako nađeš jednu ljubav da te shvati
i osetiš da te voli više od svih,
samo ću se okrenuti
i otići sa suncem u smiraj dana.*

*Samo ću se okrenuti
i otići sa suncem u smiraj dana.*

Plešemo pripijeni jedno uz drugo. Minerva mi poslušno prepušta da je vodim. Oči su mi zatvorene i uživam. Odjednom Glorija prasne tik kraj mene:

– Ej, bre, šta je ovo? Dokle treba ovo da trpim? U mojoj rođenoj kući i sa mojom sestrom!

Ušunjala se i iznenadila nas. Razdvojimo se. Minerva obara glavu i ne zna šta bi.

– Ah, Glorija...

– Ne, Pedro Huane, ne. Ovo je nepoštovanje. Da vidimo...

Dohvati me za karu preko pantalona. Malo mi je kruta. Ne baš ljudski kruta, ali...

– Digao ti se, stoko jedna, kurvin sine! Digao ti se i pilepio si ga za ovu kurvu. Da sam se zadržala još dva minuta, uterao bi joj... Minerva, nemaš obraza. Hoćeš da vidiš kako ću da te kažem tvom mužu? Hoćeš da vidiš kako ću da mu sve ispričam, pa da te isprebija namrtvo?

– Aj, Glorija, ne, ne, ne, majke ti, nemoj to da radiš, ubiće me. Glorija, ako sazna, ima da me ubije od batina. Pedro Huan

me je naterao. Nisam ja htela da igram, ali me je on zgrabio i naterao me.

– A ti... dobro de, da si se rodila samo minut kasnije, ispala bi kompletna budala. Blesavica i bezobraznica jedna!

– Slušaj, Glorija, ne vređaj više svoju sestru. Ti znaš da je ona jedna božja duša. Nemoj da se istresaš tako na nju.

– Ah, sad ćeš i ti da je braniš?

– Nemam ja šta koga da branim.

– A ja budala, još ti tražim rum. Baš si jedan kvarni cinik. Ne znam kako sam se zaljubila u tebe! Đavolski sine! Ne voliš ti nikoga. Voliš samo sebe i nikog više.

– Dosta bre Glorija. Ne seri više.

– Mene voliš samo za tucanje i za pisanje tog tvog usranog romana. Misliš ti da ja ne shvatam? Ima tri godine kako me zajebavaš i ispituješ čak i da li kenjam dva puta dnevno.

– Daj, ne dernjaj se više, majku mu, slušaju komšije.

– Au, što si mi fin! Sad ti je do komšija. Al' je mali lepo vaspitan.

– Glorija, sad kad ti zviznem dve šljage, ima odmah da ućutiš.

– E, baš neću da ućutim. I ništa više neću da ti pričam, Pedro Huane. Ima da se jebeš jer nećeš više ništa da saznaš. Onaj ko piše knjigu mora da izmišlja. Šta to znači da se stavi sve što je istina? Jesi lud? A šta ako ljudi shvate da sam ja ta Glorija? Gde da se denem?

– Dobro, dobro. Donesi čašu pa da popijemo rum, da se opustiš.

– Izmišljaj, izmišljaj, ili se mani pisanja, jer ja više ništa neću da ti pričam.

– Donesi čašu, mala, ajde, donesi mi čašicu.

– Ne. Doneću dve. Ili misliš da su meni usta čupava?

– Donesi jednu i za Minervu.

– Ne, ne. Ja ne pijem alkohol.

– Ne, mrtva ribica niti pije, niti puši, ne kara se, ne opanjkava nikog, ni svinjsko meso ne voli. Kažu da će papa da se vrati na Kubu da je pokupi. Odvešće je tamo gde on živi, kako se zvaše?

– Vatikan.

– E, tamo. U Vatikan. Sveta Minerva od Havane! I staviće je na jednu sličicu s tim njenim telećim licem. Sram te bilo! Da nisam stigla na vreme, potucala bi ga, evo ovde, stojeći i slušajući bolero.

– Glorija, ućuti i daj čaše.

Sipamo i izlazimo na balkon da pijemo. Rinfuzni rum. Čist špirit. Dokle ću da pijem to sranje? Potegnem dva dugačka cuga. Napravim zgađenu grimasu i kažem naglas:

– Au, koje govno! Sveta blagoslovena Barbara, Čango,* pomozite mi da napišem jedan bestseller pa da vidim da li ću stići do viskija.

– Šta da napišeš? – pita Glorija.

– Ništa, ništa. Donesi mi upaljač.

Upalim jedan lansero. U pozadini se i dalje čuje bolero. Na sedmom smo spratu, a pred nama pokisla Havana, šibana vetrom i šalitrom. Uropašćena Havana, sva se raspada. Jedan grad se voli ako si u njemu bio srećan i ako si patio. Ako si voleo i mrzeo. I ako si bio bez prebijene pare u džepu, tukao se po ulici, a posle se povratio i boga hvališ što ipak sve nije sranje. Ako nemaš svoju priču tamo gde živiš, samo si kao zrnice prašine nošeno vetrom.

Dan je kišovit i siv. Pomalo melanholičan. Privlačim Gloriju uz sebe i prožima me snaga. Osećam se jakim, punim energije. Volim ovu zajebanu kurvetinu, ali mi se ne da to da priznam. Glorija je jedna kloпка. Znam ja da je ona jedna kloпка.

* Šp.: *Chango* – jedan od oriša, božanstva afričkog naroda Joruba, rasporostranjeno u afroameričkoj tradiciji, naročito u Brazilu i na Kubi. (Prim. prev)

6.

U nedelju ujutru rano sam otišao da tražim hleb. Na uglu Ulice Laguna sve je upropašćeno. Ima nekih kontejnera prepunih truleži i đubreta, brdo krša, bare smrdljive vode. Nasred ulice dva divna primerka, različita od svega toga. Jedna mala i jedan mali. Vrlo beli i vrlo plavi. Od osamnaestak godina. Maneke-ni. Japanska ekipa ih snima. Šminker im raspršuje neki tečan, sjajan sprej po kosi. Odeća je bela, ružičasta i svetloplava. Jednostavna. Božanstveno jednostavna. Predivno skupa. Pretpostavljam da će uz prozračnu sunčevu svetlost i sred tolike prljavštine još više doći do izražaja šarm ta dva primerka bela kao papir, plavušana s licima slatkih, nevinih anđelčića. U njihovoj pozadini uvek je bilo neko rastočeno zdanje, šugavi mršavi psi, crnčići što gledaju otvorenih usta. Bilo je publike. Komšiluk je gledao zatelebano, održavajući ućtivu tišinu. Niko nije prilazio da traži žvake i sitne pare. Dva policajca su takođe posmatrali, na diskretnom odstojanju od nekoliko metara. Ljudi su bili u zanosu. Sve sami crnci i mulati, pomalo prljavi, pomalo propali, pomalo zaraženi. Zastao sam da pogledam. Japanci su se smesili. Srećni i zadovoljni. Fotograf se tu i tamo penjao na male aluminijumske lestve. Tražio je od manekena da se približe još malo đubretu i kršu. Klinci su prvo pravili zgađene grimase

jer je trulo đubre smrdelo, a posle bi se oporavljali i nabacivali ležerne, vrlo opuštene osmehe. Verujem da se ta samokontrola naziva profesionalnost. Onda je fotograf s visine lestvica hvatao te slike. Jedna gospođa kraj mene rekla je da su to stranci, jedna vrlo simpatična crnkinja sa sedam ogrlica oko vrata; tu i tamo mi prodaje švercovane cigare. Odgovorio sam joj da su fotografi Japanci, ali da su manekeni kubanski. A ona, potpuno ubeđena, odvrćala mi je: „Ma kakvi! Zar ne vidiš da su plavušani i skroz beli? Vidi kako su lepi, sigurno su stranci.“ Ja sam znao da su Kubanci. Ne znam po čemu, ali sam na kilometar video da imaju nešto kubansko. U kojoj su ih staklenoj bašti pronašli Japanci?

Produžio sam. Kupio sam hleb. Kad sam se vratio kući, Glorija je izletela kao raketa. Bila je u pratnji mladog mulata obučenog u crno. Oko vrata je imao podebeo zlatni lanac o kojem je, preko košulje, visio medaljon. Tip je bio zgodnjikav, s licem dupedavca.

– Šta ima? Kuda tako rano?

– Ah, mače, vidimo se kasnije. Sad sam u žurbi.

Snažno sam udahnuo.

– Hmmm... sručila si na sebe litar parfema.

– Ha-ha-ha! Čao. Vidimo se, dragi.

Lako me je poljubila i produžila, sva u žurbi. Popeo sam se, smejući se. Glorija ode na megdan s nekim tipom koji je došao preko bare, a ja već odavno nisam išao na plažu. Obukao sam kupaće gaće ispod pantalona i otišao za Gvanabo. Posle jednog sata i vožnje autobusom za deset pesosa, sedeo sam pod kokosovim palmama. Duvao je jak vetar, ali je sijalo sunce i svuda samo mir i tišina. Koliko godina nisam bio na plaži? Uf, više se i ne sećam. Na pesku je bilo konzervi, flaša, plastike, kesa od karamela i prženih krompirića. Ulazili smo u moderno doba. Pod hitno. Moderno doba nas osvaja. Skinuo sam se i izuo,